

Nr 798

Av herrar Edström och Strandh, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 150, med förslag till taxeringsförordning, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 150 till innevarande års riksdag föreslås, att stadgandet i 143 § 2 mom. i gällande taxeringsförordning angående taxeringsmyndigheternas befattning med fall av falskdeklaration och vårdslös deklaration skall utbytas mot bestämmelserna i 118 § andra stycket i den i propositionen föreslagna nya taxeringsförordningen.

143 § 2 mom. i gällande taxeringsförordning lyder:

Finner ordförande i taxeringsnämnd anledning antaga, att oriktig uppgift, om vilken ordföranden vid taxeringsarbetet erhållit kännedom, kan medföra ansvar enligt skattestrafflagen, skall ordföranden göra anmälan därom till taxeringsintendenten. Sådan anmälan skall göras senast vid den tid, då taxeringsnämndens arbete för året avslutas.

Därest taxeringsintendent på grund av anmälan från ordförande i taxeringsnämnd eller eljest finner, att någon gjort sig skyldig till brott, som avses i skattestrafflagen, skall taxeringsintendenten göra anmälan därom till vederbörande åklagare.

118 § i den föreslagna nya taxeringsförordningen har följande lydelse:

Om ansvar i vissa fall för den, som lämnat oriktig uppgift i självdeklaration eller till sådan deklaration hörande handling eller i särskild uppgift angående renskötsel eller i upplysning, som i 31 § avses, stadgas i skattestrafflagen.

Förekommer anledning att brott, som avses i första stycket, förövats, skall taxeringsintendenten i länet göra anmälan till åklagare. Det åligger taxeringsnämndens ordförande att underrätta taxeringsintendenten om fall, i vilka sådant brott kan misstänkas.

I 1955 års taxeringssakkunnigas betänkande (SOU 1955: 51) anföres (sid. 210) rörande denna författningsändring:

Beträffande de centrala brotten på taxeringsområdet, *falskdeklaration* och *vårdslös deklaration*, hänvisar förordningen i 143 § till skattestrafflagen. Ytterligare innehåller 143 § åläggande för taxeringsmyndigheterna att befordra fall, i vilka sådana brott misstänkes, till allmän åklagare för åtal. Bestämmelserna synes med vissa jämkningar kunna överföras till en ny taxeringsförordning.

I prop. 150 redogöres för taxeringssakkunnigas förslag (sid. 318), därvid beträffande förevarande fråga sägs allenast, att "smärre jämkningar före-

slås även i 143 § såvitt angår taxeringsmyndigheternas befattning med fall av falskdeklaration och vårdslös deklaration". I övrigt beröres icke frågan i propositionen.

En jämförelse mellan ordalagen i gällande bestämmelser och det i propositionen föreslagna stadgandet giver emellertid vid handen, att det här icke är fråga om "smärre justeringar" utan om en författningsändring av materiell innebörd. Medan i 143 § 2 mom. första stycket i fråga om anmälan av taxeringsnämndsordförande till taxeringsintendent användes uttrycket "finner anledning antaga" förutsattes enligt andra stycket, att taxeringsintendenten "finner" att någon gjort sig skyldig till brott. Genom dessa olikartade uttryckssätt markeras, att en sådan sannolikhetsbevisning, som utgör "anledning till antagande", väl är tillräcklig i det förra men icke i det senare fallet. I förarbetena till stadgandet understrykes ock beträffande anmälan enligt såväl första som andra stycket, att "alla de fall, där oriktig uppgift lämnats av vårdslöshet, som icke kan anses grov, icke omfattas av anmälningsskyldigheten" (prop. nr 140/1943 sid. 76). Anmälan förutsattes således endast skola ske efter den utredning och prövning, som erfordras för fastställande av huruvida till äventyrs föreliggande vårdslöshet är grov, och i författningstexten har man låtit komma till uttryck, att det vid denna prövning ställes starkare krav, då frågan är om en anmälan till åklagare än då anmälan riktas till taxeringsintendenten.

Den föreslagna nya bestämmelsen i 118 § andra stycket måste anses innebära, att man ställer mindre krav på den utredning och prövning, som kräves för en anmälan till åklagarmyndighet, än som enligt gällande bestämmelser förutsattes. Någon motivering anföres icke för en sådan författningsändring, och anledning synes icke föreligga att ändra gällande bestämmelser — i varje fall icke utan föregående utredning. Det är enligt vår mening tvärtom angeläget, att en omsorgsfull prövning verkställs av den på beskattningsområdet sakkunnige taxeringsintendenten, innan anmälan ingives till åklagaren.

Under åberopande av vad vi ovan anfört hemställa vi,

att riksdagen för sin del måtte besluta,
att i stället för 118 § andra stycket i det förslag till taxeringsförordning, som framlagts i Kungl. Maj:ts proposition nr 150 till innevarande års riksdag, måtte införas ett andra och tredje stycke av följande lydelse:

Finner ordförande i taxeringsnämnd anledning antaga, att oriktig uppgift, om vilken ordföranden vid taxeringsarbetet erhållit kännedom, kan medföra ansvar enligt skattestrafflagen, skall ordföranden göra anmälan därom till taxeringsintendenten. Sådan anmälan skall göras senast vid

den tid, då taxeringsnämndens arbete för året avslutas.

Därest taxeringsintendent på grund av anmälan från ordförande i taxeringsnämnd eller eljest finner, att någon gjort sig skyldig till brott, som avses i skattestrafflagen, skall taxeringsintendenten göra anmälan därom till vederbörande åklagare.

Stockholm den 17 oktober 1956

Walter Edström

Erik Strandh
